

Милијана Радовановић је рођена у Рашкој. Дипломирала је сликарство на Академији у Новом Саду. После Академије радила је на Трибини младих у Галерији Културног центра у Новом Саду и један је од учесника првог ИНФАНТ-а са инсталацијом „Омаж Бранкузију – сећања на Хатшепсут”. Радила је као професор ликовне културе од 1999. до 2013. године када прелази у Народну библиотеку „Данило Киш” Врбас. Обавља дужност директора библиотеке. До сада је имала петнаест самосталних изложби у: Београду, Новом Саду, Врбасу, Будви, Кули, Руми, Панчеву, Сомбору... Излагала је на многобројим заједничким изложбама, добитница је награде за најбољег сликара на Јесењем ликовном салону у Врбасу. Члан је УЛУВ-а у Новом Саду од 1998. године. Живи и ствара у Врбасу.

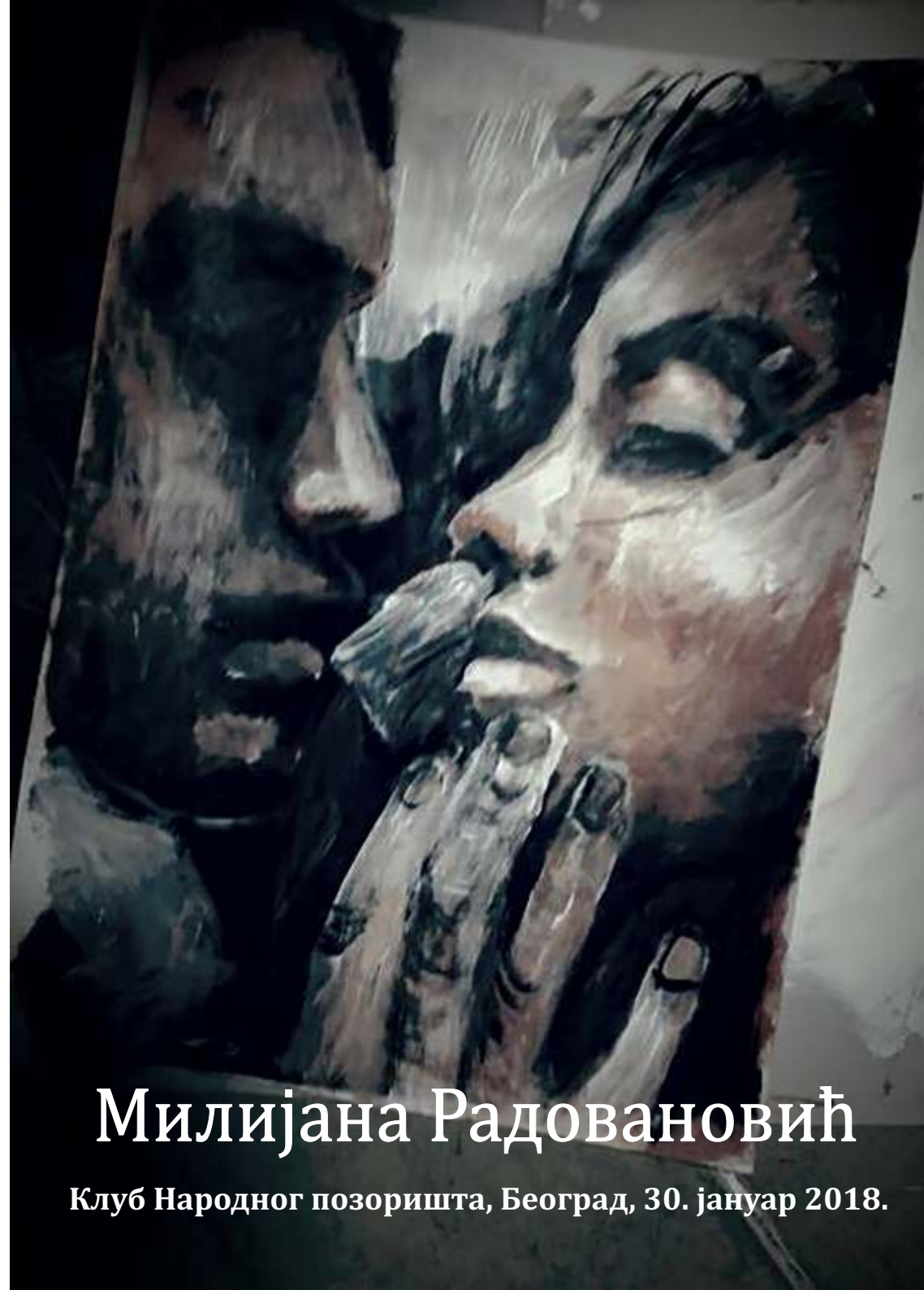
Адреса:

Милијана Радовановић
Петефи бригаде 19, 21460 Врбас

Тел. 064.835.10.56

milijanaradovanovic77@gmail.com

@ArtofSolarattack

Милијана Радовановић

Клуб Народног позоришта, Београд, 30. јануар 2018.

Убрзани технолошки развој је реалност савременог друштва, због тога се у нашој визуелној сфери налази изузетно пуно информација, слика којима нас медији бомбардују, а преко ноћи настају и нестају идоли. Оваква реалност, као неисцрпни извор инспирације, послужила је Милијани Радовановић да несвесно пробере сегменте који се јављају у новинама, часописима, на телевизији и наравно на интернету. Држећи се фигуративног света, она посматра, уочава и бележи фрагменте слика/представа где је увек у фокусу жена. Иако данас све може да се забележи сликом на мобилном телефону, уметница похрања прво све опажаје у својој глави а затим их преноси на сликарско платно. У овом поступку дозвољава да време, као и свесне или несвесне мисли утичу на сачувану представу и тако модификовну отеловљава је касније на платну, стварајући нову реалност. Иако је реализам наглашен у поступку, уметница се више приближава Арт бруту и истражујући на себи својствен начин случајност и несвесно у уметности. Сликајући ове женске ликове, уметница у потрази за сопственим бићем рађа измаштану реалност, ствара нове хероине /идоле, док колорит неутралне позадине жустро сликаних сивих и плавих тонова наговештава хладноћу и суровост ситуација и околности из којих треба да се издигну. У питању су различити типови жена, од оних које су у далекој прошлости имале политичку моћ до анонимних из непосредног окружења, али и измаштаних ликова преузетих из стрипова или филмова. Стварајући ове разноврсне ликове, уметница уноси у сваку од њих и делић себе, рађајући и упознајући тако сама себе. Овај централни мотив жене у различитим улогама представља зато персонификацију како сопствене снаге тако и способност људског бића да препозна и суочи се са сопственим страховима, као и да преброди све препреке.

Упркос реалним потешкоћама које јој животне околности намећу, уметница не губи жељу и страст да ствара, а њене слике иако настајале током скоро деценије, па самим тим осликавају развој и промене код саме уметнице, имају континуитет јер настају из саме суштине њеног бића. Без претензија да уноси новине или мења уметност, она се окреће свом интимном свету, својим размишљањима и машти, у жељи да боље сагледа и разуме како свет око себе а тако и саму себе, ствара слике које овековечавају жене које мање или више успевају да се прилагоде свету у ком живе. Користећи овај искрен и интиман приступ сликарству уметница преиспитује и спознаје себе али и наслућује могућности разумевања савременог човека.

Славица Попов, историчар уметности